

Sygn. akt IV KZ 30/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **K. L.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 1 czerwca 2016 r.,
zażalenia oskarżyciela posiłkowego J. L.
na zarządzenie Przewodniczącego VII Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu
Okręgowego w Częstochowie z dnia 24 marca 2016 r. odmawiające przyjęcia
zażalenia oskarżyciela posiłkowego na postanowienie Sądu Okręgowego w
Częstochowie z dnia 15 stycznia 2016r. o zaliczeniu na poczet kary grzywny
rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, sygn. akt VII Ka 877/15,
na podstawie art. 35 § 1 k.p.k.

postanowił:

**stwierdzić swą niewłaściwość i przekazać sprawę Sądowi
Okręgowemu w Częstochowie.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia zażalenia oskarżyciela
posiłkowego J. L. na wskazane powyżej postanowienie Sądu Okręgowego w
Częstochowie o zaliczeniu na poczet orzeczonej wobec skazanego K. L. kary
grzywny okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Na to zarządzenie
zażalenie wniósł oskarżyciel posiłkowy i zostało ono wraz z aktami sprawy
przekazane do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przede wszystkim zauważyć należy, że właściwość funkcjonalną Sądu Najwyższego reguluje art. 27 k.p.k. Przepis ten stanowi, że Sąd Najwyższy rozpoznaje kasacje oraz środki odwoławcze i inne sprawy w wypadkach określonych w ustawie. Ani w Kodeksie postępowania karnego, ani w innych ustawach nie ma regulacji przyznających Sądowi Najwyższemu kompetencje do rozpoznania zażaleń na postanowienia uzupełniające wydane na podstawie art. 420 k.p.k.

Niezależnie od powyższego trudno nie dostrzec, że postanowienie Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 15 stycznia 2016 r. o zaliczeniu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet grzywny ma charakter orzeczenia sądu odwoławczego, o którym mowa w art. 426 § 1 k.p.k. O ile stanowisko Sądu odwoławczego w tym zakresie, wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, zasługuje na aprobatę, o tyle już sposób zareagowania na zażalenie na postanowienie uzupełniające wymaga zdecydowanie krytycznej oceny. Uszło uwagi organu, który odmówił przyjęcia zażalenia oskarżyciela posiłkowego, że zgodnie z utrwalonym poglądem w judykaturze wniesienie środka odwoławczego od orzeczenia sądu odwoławczego, wydanego na skutek odwołania (z wyjątkiem orzeczeń wymienionych w art. 426 § 2 k.p.k.), nie wywołuje żadnych skutków prawnych, a zwłaszcza nie obliguje sądu do podjęcia jakichkolwiek czynności procesowych. Brak tu w szczególności podstawy prawnej do wydania zarządzenia w trybie określonym w art. 429 § 1 k.p.k. Wystarczające jest w takim wypadku – ze względu na regulację art. 426 § 1 k.p.k. – poprzestanie na wydaniu przez uprawniony organ stosownego zarządzenia o charakterze administracyjno – porządkowym, np. o załączeniu pisma do akt sprawy, zwróceniu nadawcy itp., i poinformowaniu nadawcy o sposobie załatwienia pisma (zob. post. SN z 22 marca 2000r., V KZ 23/00, OSNKW 2000, z. 5 – 6, poz. 52).

Dlatego orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.